

Веселий господар Дем'ян
Любив гостей на бесіду скликати.
Він був багатший від усіх селян,
Всього доволі мав, було чим шанувати.
Вподобався йому найбільше Клим,
Земляк хороший, що й казати,
На все умів розумну раду дати,
Усі дружили з ним.
Прийшов він раз обідать до Дем'яна,
А у Дем'яна страва добрая була:
І маслечко, і сало, і сметана,-
Гаразд, як кажуть, піч варила і пекла.
Поставили на стіл вареників макітру
І пляшку — свашку всіх мирян.
— А нум, мірошнику, молоть без вітру,-
Сказав, шуткуючи, Дем'ян.-
Попереду підмажемо колеса,
Щоб млин не торохтів
І шестірня довготелеса
Не дряпала боків.-
Всесвітня свашка поклонилась,
І чарочка перчівочки вродилась.
— Ну, по сій мові,— каже Клим,-
Дай, боже, здрастувать усім! —
І прийнялись мірошники молоти:
Дем'ян кладе, а Клим товче;
Від дружної роботи
Аж маслечко по бороді тече.
— Ох, важко! — Клим сказав.— Перемололи дуже,
Не лізе більше, кіш малий...
— Ану,— озвався Дем'ян,— потіш мене, мій друже!
Ось глянь, вареничок бокастенький який...
— Хіба один...— промовив Клим ліниво,
Посилкувався і змолв.
— От бач, один проліз щасливо —

Ну, ще! — Дем'ян благає знов.
— Ой, схаменися, друже милий! —
Аж стогне Клим.— Немає сили,
Я намоловся досхочу...
Не силуй, братику, бо утечу!
— Нехай наш ворог утікає! —
Дем'ян товче своє.-
Он на весіллі тісно як буває,
А прийде старшина — і місто є...
Щоб вовка ми у лісі не боялись —
Голубчику, ковтни ти старшину!.-
Мірошники зареготались.
— Для тебе,-каже Клим,— ковтну.-
І ще ум'яв один вареник.
— Ну, се вже,— каже,— побіденик,
Всі заставки запер,
Хоч хто не влізе вже тепер.
— А може, хоч звершечку ляже? —
Дем'ян йому лукаво каже,
Вареничок узяв
І на тарілочку поклав.
— Послухай,— каже Клим,— ти справді
вже глузуєш!
Схотів, щоб я п'ятами накивав?
— Тривай! — гуде Дем'ян.— Недобре шеретуєш!-
І хапнув Кліма за рукав...
Схопився Клим і дременув із хати
І у Дем'яна годі гостювати.
І переказував Дем'ян, і сам просив,
А Клим і слухать не хотів.

Се байка вам, писаки,
Письменства рідного невдатні раки!
Не пхайте через лад тулеників своїх,
Коли не хочуть їх,

Коли, мовляв, дороги їм не гладять,
Бо часом і вони завадять
І одіб'ють мирян,
Як ті вареники, що пхав Дем'ян.
1892-1893.